

Ensimmäinen avaruusmatkani oli jokseenkin siedettävä. Alkulennon aikana tosin tuli ripulit housuihin ja kalsareiden vaihtaminen painottomassa tilassa oli sotkuista puuhaa. Lähdin matkalle kuuhun, koska siihen tuli hyvä mahdollisuus. Voitin meno-paluuliput bingossa, vaikka todella harvoin harrastan uhkapeliä. Senkin tein salaa, ettei kukaan pääsisi sanomaan, että olisin mennyt piloille. Joka tapauksessa olin jo tovin etsinyt lomakohdetta, missä voisin olla rauhassa ja hiljaisessa yksinäisyydessä. Kuu tuntui todellakin varteenotettavalta kohteelta. Saavuttuani kuun pinnalle, huomasin että siellä oli samannäköistä kuin kuvissa. Hopean harmaata maastoa ja taivas oli musta. Ainoa valo tuli kuusta itsestään tai niin minä sen ainakin aistin. Siinä sitten kävelin hitaasti eteenpäin ja koin suurta rauhaa ja yksinäisyyden tunnetta, jota olinkin kovasti kaivannut. Kerkesin olla onnellinen hetken, niin eiköhän jostain kukkulan takaa tuli Styge. Se oli epätodellinen kokemus, kuinka ihmeessä hän oli myös kuussa. Hän vilkutti minulle iloisena ja oli silmin nähden onnellinen tapaamisestamme. Putkonen otaksun, hän sanoi ja hymyili. Minua raivostutti. Styge kertoi, että oli ollut kuussa jo viikon ja ehtinyt tavata nelikätisen avaruusneidon. Epäilin tietenkin Stygen tarinaa, koska hän laittoi aina hieman omia juttuja mukaan. Kuitenkin Styge pyysi minua tapaamaan tätä avaruusneitoa, jonka oli nimennyt Mionaksi. Hän kielsi, etten kysyisi miksi nimesi avaruusneidon sillä tavalla. Kysyin kuitenkin, muttei Styge vastannut. Hän kertoi ainoastaan, että se liittyi lapsuuteen ja niihin kummallisiin ääniin mitä kuuli yöllä vanhempiensa makuuhuoneesta. Pyysin, ettei Styge kertoisi enempää. Halusin, että Styge esittelisi minulle Mionan. Ennen sitä, Styge kuitenkin pohjusti ja kertoi, että Miona tiesi kaikki maailman salaisuudet. Hän voisi kertoa elämän ja kuoleman mysteerit. Ihan mitä vain keksisi kysyä, jos Mionaa osaisi kutittaa oikeasta kohdasta. Kolme kertaa sai yrittää kutittaa ja jos osuisi oikeaan voisi esittää kolme kysymystä johon Miona vastaisi. Mionalla oli valtaistuin keskellä aavikkoa muistuttavaa aluetta, mutta hiekka oli harmaata ja todella pölyistä, jotenkin untuvamaista. Miona istui ylpeästi hopeisella istuimellaan. Hänen kaikki neljä kättä liikkuvat kuin mustekalan lonkerot, minua hieman ällötti avaruusolion ulkomuoto. Siitäkin huolimatta, että Mionan kasvot olivat kauniit, mutta oudolla tapaa posliinimaiset. Joka tapauksessa tunsin oloni kotoisaksi, kun Miona puhui jostain syystä Tampereen murretta. Hän sanoi minulle, että se on moro nääs päivää. Styge puhui Mionalle kunnioittavaan sävyyn. Minulle hän ei ikinä puhu niin sivistyneesti, voisin sitä siis jatkossa jopa vaatia. Styge kertoi Mionalle, että voisimme yrittää kutittaa häntä, jos onnistuisimme ja saisimme ne kolme kysymystä, joista Miona oli aikaisemmin hänelle jo maininnut. Styge halusi aloittaa. Sallin sen hänelle, vaikka pidin hieman outona sitä, että hän kutittelisi Mionaa ennen minua. Hän oli ehkä kuitenkin jo vähän tutumpi avaruusneidon kanssa, niin ehkä siinäkin tapauksessa oli parempi, että katselin aluksi vain taustalta. Avaruusneito kikatti, kun Styge kutitti leuan alta. Se ei kuitenkaan ollut oikea paikka, vaikka Miona selvästi piti kosketuksesta. Seuraavaksi Styge kutitti Mionaan isosta varpaasta. Silloin avaruusneito vain tuhahti vihaisesti. Styge katsoi minua. Päättelimme että, kikatus tarkoitti sitä, että ensimmäinen kutitus olisi ollut lähempänä oikeaa paikkaa kuin toinen. Jostain syystä en halunnut, että Styge saisi kolme kysymystä. Hän voisi mennä tyhmyyksissään kysymään vaikka minkälaisia asioita, jotka eivät yhtään liittyisi minuun. Kolmas kutitus kohdistui kaulaan. Miona kikatti taas, muttei ollut silti oikea paikka. Stygeä ei onnistanut. Sitten oli minun vuoroni. Kutitin Mionaa otsasta. Ja se oli oikein. Osuin ensimmäisellä kerralla oikeaan. Voit ny nääs alkaa kyseleen, Miona sanoi. Styge veti minut lähelleen ja sanoi, että kysyisin hyviä kysymyksiä. En tiedä miksi hän oli huolissaan siitä. Ilman muuta kysyisin oikein erinomaisia kysymyksiä. Ensimmäisenä halusin tietenkin tietää, että pääsinkö turvallisesti kotiin tältä kuumatkalta. Miona vastasi myöntävästi. Hienoa, minä ajattelin. Styge katsoi minua omituisena ja muistutti, että Miona tiesi paljon elämästä,

maapallosta ja kaikesta. Minua ärsytti Stygen asenne, nämä olivat minun kysymyksiäni. Kysyinkin seuraavaksi, pitikö minun käydä kaupassa kun palasin kotiin? Olin niin hassu etten muistanut, oliko jääkaappiin jäänyt ruokaa yhden päivän selviytymistä varten. Jos menisin vasta levättyäni matkasta lähteä kauppaan. Miona vastasi, että kaupassa olisi nääs hyvä käydä. Styge oli yllättävän vihainen kysymyksilleni. En tajunnut miksi. Styge ehdotti, jos kysyisin Mionalta jotain maapallon syntymästä esimerkiksi ja sen mahdollisesta lopusta. Viimeinen kysymykseni oli. Viettäisinkö maahan palattuani ensimmäisen aterian laadukkaassa ja mukavassa seurassa? Miona vastasi kieltävästi. Silloin tiesin, että kävisin Stygen kanssa syömässä makkaraperunat. Kyllä siinä tietysti nälkä lähti, muttei sen kanssa voinut laadukasta viiniä tilata. Yksi asia tosin jäi mietityttämään ja olisin sitä voinut Mionalta kysyä. Pohdin asiaa pitkään paluumatkalla. Miksi kuussa oli pyramideja?